

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 566

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 9 august 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 605 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar	2-6	777.	— Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia
Decizia nr. 810 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	6-9	778.	— Hotărâre pentru modificarea art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 442/2009 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din Fondul European pentru Pescuit prin Programul Operațional pentru Pescuit 2007—2013
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
756. — Hotărâre pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Ministerul Apărării Naționale din România și ministrul Apărării din Regatul Țărilor de Jos privind cooperarea în domeniul militar, semnat la București la 31 ianuarie 2011 și la Haga la 17 martie 2011	10	802.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul implementării instrumentelor structurale
Memorandum de înțelegere între Ministerul Apărării Naționale din România și ministrul Apărării din Regatul Țărilor de Jos privind cooperarea în domeniul militar	10-11	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
77. — Decizie privind numirea doamnei Graziela Elena Vâjială în funcția de președinte al Agenției Naționale Anti-Doping			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
137. — Decizie a președintelui Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii privind modificarea Procedurii de implementare a Programului pentru dezvoltarea abilităților antreprenoriale în rândul tinerilor și facilitarea accesului la finanțare — START, aprobată prin Decizia președintelui Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii nr. 70/2011			

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 605

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Cristina Teodora Pop — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, ridicată de Alina Isabela Stănescu, Aida Iolanda Slate, Alexandru Gârbă, Daniela Ivan, Florina Izabela Cîrstea, Erich Emilian Măstăcan și Angelica Vali Vamvu în Dosarul nr. 25.966/212/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale și arătând că nu au intervenit elemente noi, care să determine modificarea acestei practici.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 25.966/212/2008, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alina Isabela Stănescu, Aida Iolanda Slate, Alexandru Gârbă, Daniela Ivan, Florina Izabela Cîrstea, Erich Emilian Măstăcan și Angelica Vali Vamvu într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului declarat de către recurenții pârâți Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în calitate de terț poprit, și Tribunalul Constanța, în calitate de debitor, împotriva Deciziei civile nr. 369 din data de 19 iunie 2009, pronunțată de Tribunalul Constanța într-un litigiu având ca obiect validarea popririi asupra conturilor

debitorului pentru o diferență de 70% din cuantumul unei creanțe reprezentând drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul de proprietate privată, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 115 privind delegarea legislativă, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

Referitor la prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, în motivarea pretensei încălcări a dispozițiilor art. 16 din Constituție, autorii excepției arată că acestea creează un regim discriminatoriu, ce favorizează debitorii instituțiilor publice și conferă o protecție sporită proprietății private a instituțiilor publice, în dauna altor subiecte de drept, titulare de creanțe certe, lichide și exigibile.

Cu privire la încălcarea prin aceeași normă legală a prevederilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorii excepției susțin că aceasta dă naștere unei stări de imposibilitate de punere în executare a unei hotărâri judecătorești, care, potrivit art. 6 din convenția anterior referită, este parte integrantă din proces, neputând fi împiedicată, anulată sau întârziată într-un mod excesiv.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 44 din Constituție, autorii excepției arată că dispozițiile criticate creează un regim juridic ce favorizează instituțiile publice, în raporturile cu creditorii privați, în detrimentul acestora din urmă.

Referitor la încălcarea art. 53 din Constituție, autorii excepției susțin că dispozițiile criticate constituie o ingerință a statului în exercitarea drepturilor creditorilor, fără ca această ingerință să aibă un scop legitim sau să răspundă unei nevoi sociale proporționale cu situația care a determinat ingerința.

Cu referire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, autorii excepției își fundamentează criticile pe două paliere, respectiv o critică de neconstituționalitate extrinsecă și una intrinsecă.

În motivarea neconstituționalității intrinseci a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, se arată că art. 1 din aceasta încalcă prevederile art. 16 din Constituție, întrucât limitează aplicarea sa la creditorii unor drepturi de natură salarială care dețin titluri executorii emise până la data de 31 decembrie 2009, fiind excluși de la aplicarea ordonanței de urgență în cauză creditorii care fac parte din același sistem, respectiv al justiției, care dețin titluri obținute după această dată.

În opinia autorilor excepției, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă și dispozițiile art. 21 din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece plata drepturilor salariale se prelungește nejustificat.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, se susține că prevederile legale criticate oferă statului, în calitate de

debitor, posibilitatea de a amâna *sine die* executarea obligațiilor stabilite prin titluri executorii.

De asemenea, cu privire la art. 53 din Constituție, se apreciază că îngrădirea drepturilor creditorilor la executarea creanțelor nu este justificată în condițiile în care drepturi similare ale unor magistrați care au obținut titluri executorii pronunțate după data de 31 decembrie 2009 nu au fost îngrădite.

Iar în ceea ce privește art. 1 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că neexecutarea unei hotărâri judecătorești prin care s-a dispus plata de către administrație a unei sume stabilite de către instanțele judecătorești este de natură a încălca aceste prevederi.

Neconstituționalitatea extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în opinia autorilor excepției, rezultă din faptul că emiterea acesteia nu a fost determinată de o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază ca fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002. În susținerea acestei opinii, instanța a arătat că limitele de executare impuse prin dispozițiile legale criticate nu instituie o discriminare a creditorilor în favoarea statului și nu încalcă principiul egalității, prevăzut de art. 16 din Constituție, ci constituie o normă de protecție de interes general. Totodată, instanța a menționat că art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 nu încalcă nici accesul liber la justiție sau dreptul de proprietate, întrucât restricțiile impuse sunt determinate de rațiuni evidente.

În ceea ce privește prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, instanța consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, atât în privința aspectelor de neconstituționalitate intrinsecă, cât și în privința aspectelor referitoare la neconstituționalitatea extrinsecă.

Referitor la pretinsa încălcare prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța apreciază că critica autorilor excepției este întemeiată, întrucât prevederile acestei ordonanțe permit statului să întârzie în mod excesiv executarea unor hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa, fără o rezonabilă justificare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie

2002, și ale art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009. Având în vedere faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 conține 3 articole, Curtea reține că, în realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, precum și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002:
„(1) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice se achită din sumele aprobate cu această destinație prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.

(2) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate.”;

— Art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009: *„Art. 1. — (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:*

a) în anul 2012 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;

b) în anul 2013 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;

c) în anul 2014 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

(3) Sumele prevăzute la alin. (1) plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență se actualizează cu indicii prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral din venituri proprii.

Art. 2. — Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii aflate sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2009, și a prevederilor Ordinului ministrului justiției, al ministrului economiei și finanțelor, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 1.859/C/2.484/26.650/131/3.774/C/2008 privind modalitatea de eșalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile

executorii emise până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției se execută cu respectarea prevederilor art. 1 și 2.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele criticate încalcă dispozițiile din Constituție ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul de proprietate privată, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 115 privind delegarea legislativă, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, Curtea reține că această ordonanță, atât în ansamblul său, cât și pe articole, a mai fost supusă controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 21 și 44 din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Prin numeroase decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 552 din 6 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 29 august 2006, Decizia nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată, arătând că „ordonanța a cărei constituționalitate este contestată are o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a derulării în condiții optime a activității acestora și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului”. Totodată, Curtea a reținut că „ar fi disproporționat și inechitabil a recunoaște creditorilor instituțiilor publice dreptul de a-și valorifica creanțele împotriva acestora în condițiile dreptului comun, cu consecința perturbării grave a activității care constituie însăși rațiunea de a fi a unor asemenea instituții”. De asemenea, Curtea a mai reținut că „ordonanța instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra acelor alocate special de la buget în acest scop. Această limitare nu este însă contrară Legii fundamentale, ci, așa cum s-a arătat, este în concordanță cu principiile consacrate de aceasta și nu înfrânge regula accesului liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil”. „Atâta vreme cât prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că aceasta presupune executarea lor de îndată, condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu contravin Constituției, ci, urmărind găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor, cu respectarea exigențelor impuse de constituirea și executarea bugetului, nu fac decât să dea expresie obligației constituționale a garantării obligațiilor asupra statului.”

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte deja examinate de Curte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la încălcarea prin dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 a prevederilor art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 213 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 10 mai 2010, a arătat: „condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu

contravin Constituției, ci urmăresc găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor.”

Cu același prilej, Curtea a reținut că „prin actul normativ criticat este protejat atât dreptul de proprietate al instituțiilor publice, cât și cel al creditorilor acestora, în egală măsură, de vreme ce instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată. În consecință, nu poate fi primită critica privind încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție și ale art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Pentru motivele arătate, Curtea a reținut că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 nu se aduce atingere nici prevederilor art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Prin aceeași decizie, Curtea a mai constatat că este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia actul normativ criticat contravine dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece permite statului să împiedice, să anuleze sau să întârzie în mod excesiv executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa. Astfel, este adevărat că prin instituirea unui termen de 6 luni în care instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată (dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau nu continuă din cauza lipsei de fonduri) se prelungește durata procedurii de executare a titlului. Însă Curtea observă că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, în Hotărârea pronunțată în Cauza *Burdov contra Rusiei* (2002), paragraful 35, s-a statuat că, deși o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare, în mod excepțional, se admite că o întârziere în executare ar putea fi justificată de circumstanțe speciale, chiar dacă regula este aceea a executării într-un termen rezonabil. Această întârziere nu trebuie să se eternizeze, astfel încât să aducă atingere substanței înseși a dreptului protejat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În final, Curtea a observat că procedura de executare a obligațiilor de plată aparținând instituțiilor publice, așa cum e reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 110/2007, se desfășoară într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

II. 1. Susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată. Curtea, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Aceasta este premisa de la care Curtea a analizat prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit *ut singuli* nu justifica existența unei situații extraordinare, de aceea Curtea a procedat și la analizarea următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii le-ar

avea asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anume domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive primate *ut singuli* nu justificau existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele 3 motive în mod cumulativ și plecând de la premisa constatată de către Curte prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a ajuns la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, după caz, astfel încât a considerat că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea a constatat că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea a arătat că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În consecință, Curtea a stabilit că, în anumite situații extreme, precum în cea de față, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, în măsura în care asemenea măsuri sunt motivate, în mod fundamentat, de apărarea stabilității economice a statului român. O atare situație extraordinară, în mod evident, are un caracter temporar, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, respectiv Codul de procedură civilă sau Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, după caz, chiar dacă debitor este statul. Altfel, Guvernul nu poate uza de reglementarea, în viitor, în mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci când statul este debitor; este sarcina statului să găsească soluții pentru executarea conformă a hotărârilor judecătorești, potrivit dreptului comun. În caz contrar, nu ar mai exista o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, ci, mai degrabă, s-ar pune în evidență elemente de oportunitate legislativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. Cu privire la pretinsa încălcare prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea Constituțională a arătat în Decizia nr. 713 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, că nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept

privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, paragraful 35, 38, 40, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, 1999, paragraful 29, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004, paragraful 24). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele dintre diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, paragraful 42, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004, paragraful 24). Or, în cauza de față, astfel cum s-a arătat și mai sus, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Constituțională a reținut, printr-o jurisprudență constantă, că procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația. Însă actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând Cererea nr. 60.858/00 și pronunțând Decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în Cauza *Vasyl Petrovych Krapyvnytskyi împotriva Ucrainei*, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității militare debitoare. Totodată, în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, paragraful 35, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare. Or, în cauza de față, Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eșalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno icto* constituie doar o altă modalitate de

executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica modalitate posibilă de executare pe care Guvernul o poate aplica.

În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a prevederilor constituționale de la art. 44, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, precum și Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010: Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie deci o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de

lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (*Ambrosi împotriva Italiei*, 2000, paragraful 28—34, *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, paragraful 41). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind, deci, o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea a reținut în Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, că nu poate fi reținută nici încălcarea prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a prevederilor constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Alina Isabela Stănescu, Aida Iolanda Slate, Alexandru Gârbă, Daniela Ivan, Florina Izabela Cîrstea, Erich Emilian Măstăcan și Angelica Vali Vamvu în Dosarul nr. 25.966/212/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 810

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean — președinte
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Cristina Teodora Pop — magistrat-asistent

Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Mariana Gherghina Besciu în Dosarul nr. 18.553/3/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 4.327D/2010, nr. 4.346D/2010, nr. 4.462D/2010, nr. 4.571D/2010, nr. 4.572D/2010, nr. 4.657D/2010 și

nr. 4.658D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, excepție ridicată de Ana Pepa și Mihai Apostol în Dosarul nr. 4.229/115/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă, Magdalena Iuhasz în Dosarul nr. 2.018/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă, Iosif Lupșan în Dosarul nr. 3.529/117/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, Iancu Lucian Spiru în Dosarul nr. 10.799/3/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Ioan Barabaș în Dosarul nr. 15.485/3/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Mihail Serengău în Dosarul nr. 4.128/115/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă și Călina Serafin, Maria Jurchescu și Ana Bălulescu în Dosarul nr. 115/115/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.327D/2010, nr. 4.346D/2010, nr. 4.462D/2010, nr. 4.571D/2010, nr. 4.572D/2010, nr. 4.657D/2010 și nr. 4.658D/2010 la Dosarul nr. 4.324D/2010, având în vedere că acestea au obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.327D/2010, nr. 4.346D/2010, nr. 4.462D/2010, nr. 4.571D/2010, nr. 4.572D/2010, nr. 4.657D/2010 și nr. 4.658D/2010 la Dosarul nr. 4.324D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.354 din 20 octombrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 septembrie 2010, 24 septembrie 2010 și 6 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 18.553/3/2010, nr. 10.799/3/2010 și nr. 15.485/3/2010, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Mariana Gherghina Besciu, de Iancu Lucian Spiru și de Ioan Barabaș în cauze având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

Prin încheierile din 20 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 4.229/115/2009, nr. 4.128/115/2009 și nr. 115/115/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010**, excepție ridicată de Ana Pepa și Mihai Apostol, Mihail Serengău și Călina Serafin, Maria Jurchescu și Ana Bălulescu în cauze având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 21 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.018/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010**, excepție ridicată de Magdalena Iuhasz într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.529/117/2008, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010**, excepție ridicată de Iosif Lupșan într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (1), (4) și (6) din Constituție referitoare la emiterea ordonanțelor de urgență, arătându-se că Legea nr. 221/2009 este o lege organică, fiind adoptată de către Parlament potrivit prevederilor constituționale ale art. 75 și 76 alin. (1), motiv pentru care modificarea acesteia prin ordonanță de urgență este neconstituțională. Totodată, se arată că nu a existat o situație extraordinară care să necesite adoptarea în regim de urgență a măsurilor prevăzute în textele lege criticate și că motive precum urgența și necesitatea menținerii echilibrului bugetar au fost invocate în mod arbitrar, subiectiv și pur formal cu ocazia elaborării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Din punct de vedere al constituționalității intrinseci, se susține încălcarea prin textele criticate a prevederilor art. 15 alin. (2) cu privire la neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) ce reglementează egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

În acest sens, se arată că dispozițiile criticate retroactivează, încălcând norma constituțională de la art. 15 alin. (2), în privința persoanelor care au obținut dreptul la despăgubiri prin hotărâri judecătorești nedefinitive la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2009, creând, totodată, un regim juridic discriminatoriu pentru persoane ce se află în situații de fapt identice, dar în privința cărora cererile de chemare în judecată, având ca obiect acordarea de despăgubiri, se află în faze diferite de soluționare, fapt ce contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Se susține și încălcarea prevederilor art. 1 și art. 4 din Constituție și a dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arătându-se că textele criticate creează discriminare între persoanele în privința cărora au fost pronunțate hotărâri definitive sau irevocabile având ca obiect acordarea de despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009 până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, persoanele în privința cărora au fost pronunțate astfel de hotărâri în primă instanță până la această dată și persoanele care solicită despăgubiri pentru erori judiciare potrivit dreptului comun.

Se mai arată că impunerea unor limite în aprecierea de către instanțe a cuantumului despăgubirilor acordate reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție.

Se apreciază că textele criticate încalcă și prevederile constituționale ale art. 52 alin. (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, arătând că Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 62/2010 plafonează în mod abuziv despăgubirile ce pot fi acordate persoanelor care au suferit condamnări politice sau cărora le-au fost aplicate măsuri administrative cu caracter politic, soților și descendenților acestora până la al doilea grad inclusiv, despăgubiri a căror valoare poate fi stabilită numai de către instanțele de judecată pentru fiecare situație în parte.

Cu privire la prevederile art. 124 alin. (2) și (3) din Constituție, se susține că textele criticate încalcă principiul independenței justiției, limitând posibilitatea acordării unor despăgubiri proporționale cu gravitatea prejudiciilor suferite. Referitor la dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, se arată că textele criticate reprezintă un abuz de drept din partea puterii executive, neacordându-se astfel prioritate în aplicare prevederilor art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia abuzul de drept este interzis.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă, în dosarele nr. 4.324D/2010 și nr. 4.572D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „plafonarea despăgubirilor la un anumit quantum intră în marja de apreciere a statului, aspect ce nu vine în contradicție cu prevederile constituționale invocate de reclamant”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă, în dosarele nr. 4.327D/2010, nr. 4.657D/2010 și nr. 4.658D/2010, arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și arată că prevederile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 124 alin. (3), întrucât prin plafonarea cuantumului despăgubirilor, acestea creează o discriminare între persoanele care solicită despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009 și persoanele care solicită despăgubiri pentru erori judiciare potrivit dreptului comun, încălcând, totodată, principiul independenței justiției, deoarece stabilirea cuantumului despăgubirilor este atribuția exclusivă a instanțelor de judecată.

De asemenea, instanța susține că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 contravin normelor constituționale ale art. 4 alin. (2), art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1), deoarece acestea impun aplicarea unui text legal unor acțiuni deja soluționate în primă instanță, iar plafonarea despăgubirilor se aplică doar în litigiile în care nu au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, reclamantii din aceste litigii fiind discriminați în raport cu cei în favoarea cărora astfel de hotărâri au fost pronunțate până la acea dată.

Tribunalul Arad — Secția civilă, în Dosarul nr. 4.346D/2010, reține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, considerând că autoarea ridică mai degrabă o problemă de interpretare a legii decât o chestiune de constituționalitate.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, în Dosarul nr. 4.462D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și arată că modificările aduse Legii nr. 221/2009 prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă normele constituționale ale art. 1, art. 4, art. 15 alin. (2) și art. 16.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă, în Dosarul nr. 4.571D/2010, susține că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, susținând că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 115 alin. (4).

Astfel, instanța arată că textele criticate încalcă principiul neretroactivității legilor, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât în momentul introducerii cererii de chemare în judecată se naște în patrimoniul titularului un drept la despăgubiri ce nu pot fi plfonate ulterior.

Totodată, instanța susține că normele criticate contravin principiului egalității în drepturi, statuat prin art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece acestea creează discriminare între persoanele în favoarea cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive sau irevocabile, persoanele care au obținut hotărâri în primă instanță având același obiect și persoanele ale căror cereri introduse sub imperiul legii vechi nu au fost soluționate la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2009.

Instanța arată, de asemenea, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2009 încalcă principiul accesului liber la justiție, reglementat la art. 21 din Legea fundamentală, întrucât prevăd plafoane derizorii ale despăgubirilor ce pot fi acordate conform prevederilor Legii nr. 221/2009, plafoane ce se aplică inclusiv litigiilor aflate în curs de soluționare și care îngăduiesc dreptul de apreciere al instanțelor investite cu judecarea cauzelor.

Instanța opinează că textele criticate încalcă și dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece nu se justifică urgența adoptării lor atâta timp cât în nota de fundamentare ce însoțește proiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2009 se afirmă că la acea dată nu existau hotărâri judecătorești irevocabile în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010.

Din analiza dosarelor Curtea reține însă că, în realitate, autorii excepției critică prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: „*Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».*”;

— Art. II: „*Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 referitoare la statul român, ale art. 4 — *Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni*, art. 15 alin. (2) cu privire la neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 52 alin. (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 115 alin. (1), (4) și (6) cu privire la emiterea ordonanțelor de urgență, ale art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la înfăptuirea justiției, ale

art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și prevederile art. 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării și a abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Ulterior sesizării sale prin încheierile din 22 septembrie 2010, 24 septembrie 2010, 6 octombrie 2010, 15 octombrie 2010, 20 octombrie 2010 și 21 octombrie 2010, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, constatând că acestea sunt neconstituționale.

2. Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Mariana Gherghina Besciu, Iancu Lucian Spiru și de Ioan Barabaș în dosarele nr. 18.553/3/2010, nr. 10.799/3/2010 și nr. 15.485/3/2010 ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Ana Pepa și Mihai Apostol, Mihail Serengău, Călina Serafin, Maria Jurchescu și Ana Bălulescu în dosarele nr. 4.229/115/2009, nr. 4.128/115/2009 și nr. 115/115/2010 ale Curții de Apel Timișoara — Secția civilă, Magdalena Iuhasz în Dosarul nr. 2.018/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă și Iosif Lupșan în Dosarul nr. 3.529/117/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre
Ministerul Apărării Naționale din România și ministrul Apărării
din Regatul Țărilor de Jos privind cooperarea în domeniul
militar, semnat la București la 31 ianuarie 2011
și la Haga la 17 martie 2011**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Memorandumul de înțelegere dintre Ministerul Apărării Naționale din România și ministrul Apărării din Regatul Țărilor de Jos privind cooperarea în domeniul militar, semnat la București la 31 ianuarie 2011 și la Haga la 17 martie 2011.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat

București, 27 iulie 2011.
Nr. 756.

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE

**între Ministerul Apărării Naționale din România și ministrul Apărării din Regatul Țărilor de Jos
privind cooperarea în domeniul militar**

Ministerul Apărării Naționale din România și ministrul Apărării din Regatul Țărilor de Jos, denumiți în continuare *participanți*, luând în considerare prevederile Tratatului Atlanticului de Nord, încheiat la 4 aprilie 1949, și Acordul dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor (NATO SOFA), încheiat la Londra la 19 iunie 1951, din dorința de a intensifica relațiile dintre cele două ministere ale apărării, dorind să dezvolte și să consolideze cooperarea în ceea ce privește subiecte de interes comun, au ajuns la următoarea înțelegere:

ARTICOLUL 1

Obiectivele cooperării

Prezentul memorandum de înțelegere (*MoU*) stabilește cadrul necesar cooperării în domeniul militar între participanți în domenii de interes reciproc.

ARTICOLUL 2

Domenii și forme de cooperare

(1) Cooperarea poate include, printre altele, următoarele domenii:

- politica de securitate și de apărare;
- operațiuni de menținere a păcii și operațiuni umanitare;
- pregătire și instruire militară;
- aspecte organizaționale și procedurale ale funcționării ministerelor apărării și forțelor armate ale participanților;
- relații civili-militari și relații publice;
- aspecte legale;
- sprijin logistic.

(2) Cooperarea va fi realizată în următoarele forme:

- vizite oficiale ale miniștrilor și ale altor persoane oficiale militare;

b) întâlniri de lucru ale miniștrilor și ale altor reprezentanți ai participanților;

- vizite ale vaselor militare;
- consultări, schimb de experiență, pregătire și exerciții;
- atelieri de lucru, întâlniri și seminare;
- schimb de informații și materiale;
- activități culturale.

(3) Alte domenii sau forme de cooperare pot fi convenite de participanți.

ARTICOLUL 3

Implementare

Pentru a implementa prevederile prezentului MoU, participanții pot încheia înțelegeri specifice.

ARTICOLUL 4

Planificare

(1) Participanții vor pregăti împreună un plan anual detaliat pentru cooperare. Acest plan va fi semnat de către directorii structurilor de cooperare internațională sau de reprezentanții

acestora nu mai târziu de data de 1 decembrie a anului premergător desfășurării activităților.

(2) Planul de cooperare poate fi modificat pe timpul anului pentru care a fost convenit, cu consimțământul scris al participanților.

ARTICOLUL 5

Aspecte financiare

Fiecare participant își va suporta propriile cheltuieli legate de aplicarea prezentului MoU, dacă participanții nu decid altfel prin înțelegeri specifice.

ARTICOLUL 6

Protecția informațiilor clasificate

(1) Informațiile și materialele clasificate vor fi transmise numai prin canale oficiale între autoritățile competente ale participanților.

(2) Orice informații sau materiale clasificate primite în cadrul prezentului MoU nu pot fi transmise sau divulgate unor terțe părți fără aprobarea prealabilă scrisă a celuilalt participant.

(3) Prevederile referitoare la responsabilitățile participanților pentru folosirea informațiilor clasificate și prevenirea divulgării se vor aplica și după ieșirea din vigoare a prezentului MoU.

(4) Detaliile referitoare la protecția informațiilor clasificate vor fi stabilite într-un MoU de sine stătător încheiat între participanți.

ARTICOLUL 7

Dispute

Orice dispută rezultând din interpretarea sau aplicarea prezentului MoU va fi rezolvată pe cale amiabilă, prin consultări directe între participanți.

ARTICOLUL 8

Prevederi finale

(1) Prezentul MoU va intra în vigoare după îndeplinirea procedurilor necesare după momentul semnării și notificarea acestui fapt de către participantul român participantului olandez.

(2) Prezentul MoU este încheiat pe o perioadă nedeterminată. Oricare participant poate notifica, în scris, despre intenția de a-l denunța. Denunțarea va produce efecte la 6 luni de la data primirii notificării.

(3) Prezentul MoU poate fi amendat prin acordul scris al participanților. Amendamentele vor intra în vigoare în conformitate cu prevederile stabilite în alin. (1).

(4) La data intrării în vigoare a prezentului MoU, Memorandumul de înțelegere dintre Ministerul Apărării Naționale al României și Ministerul Apărării al Regatului Țărilor de Jos privind dezvoltarea relațiilor în domeniul militar, semnat la Haga la 25 ianuarie 1994, își va înceta valabilitatea.

Semnat la București la 31 ianuarie 2011 și la Haga la 17 martie 2011, în două exemplare originale, fiecare în limbile română și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul oricăror diferențe de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Ministerul Apărării Naționale din România,
Gabriel Oprea,
ministrul apărării naționale

Pentru ministrul Apărării din Regatul Țărilor de Jos,
Hans Hillen,
ministrul apărării

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 1 „Structura organizatorică a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale” la Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor

structuri aflate în subordinea acestuia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 4 august 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

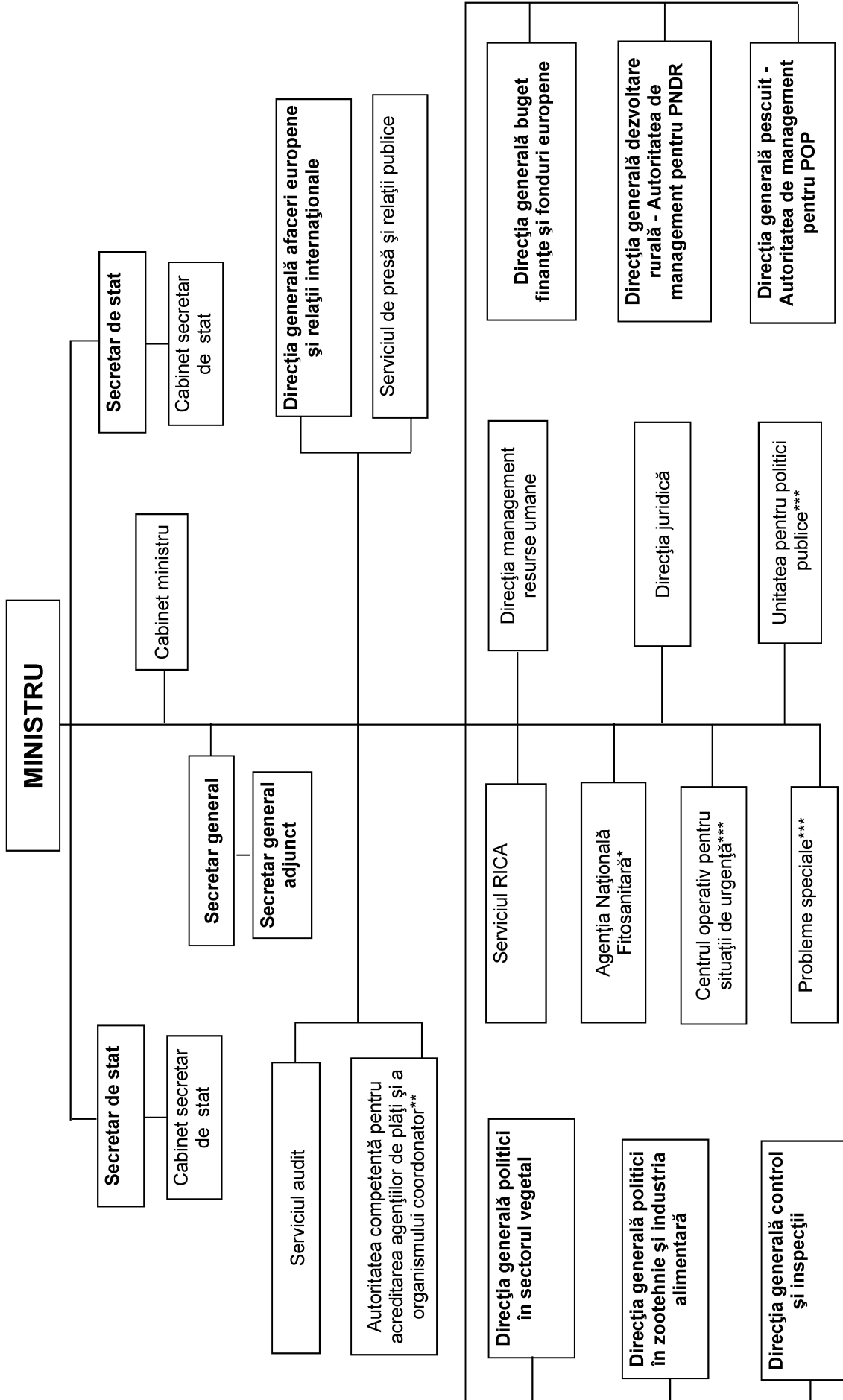
Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără
Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Laurențiu Sebastian Lăzăroiu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 3 august 2011.
Nr. 777.

ANEXĂ¹⁾
(Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 725/2010)

Numărul maxim de posturi = 670 posturi, exclusiv demnitarii
și cabinetul ministrului

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale**

* Se organizează la nivel de direcție.

** Se organizează la nivel de serviciu.

*** Se organizează la nivel de compartiment.

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 442/2009 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din Fondul European pentru Pescuit prin Programul Operațional pentru Pescuit 2007—2013

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 18 din Hotărârea Guvernului nr. 442/2009 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din Fondul European pentru Pescuit prin Programul Operațional pentru Pescuit 2007—2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 14 mai 2009,

cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Un solicitant poate depune în același timp mai multe proiecte în cadrul POP, pentru a fi cofinanțate din FEP”.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 3 august 2011.
Nr. 778.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul implementării instrumentelor structurale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 457/2008 privind cadrul instituțional de coordonare și de gestionare a instrumentelor structurale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 13 mai 2008, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 6, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) *Documentul-cadru de implementare a programului operațional pentru obiectivul convergență*, denumit în continuare *DCI*, reprezintă documentul prin care sunt stabilite detalii de implementare a programului operațional și care este elaborat de autoritatea de management și aprobat prin ordin comun al secretarului general al Guvernului și al ministrului coordonator al autorității de management, respectiv prin ordin al secretarului general al Guvernului, în cazul DCI pentru Programul operațional «Asistență tehnică»”.

2. La articolul 8, punctul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„18. analizează, avizează și asigură aprobarea, prin ordin comun al secretarului general al Guvernului și al ministrului coordonator al autorității de management, respectiv prin ordin al secretarului general al Guvernului în cazul Programului operațional «Asistență tehnică», a documentului-cadru de implementare a programului operațional și a modificărilor acestuia”.

3. La articolul 17, punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6. pentru programele operaționale aferente obiectivului convergență elaborează și modifică DCI, în concordanță cu obiectivele și prioritățile stabilite prin programul operațional și îl supune avizării ACIS”.

4. La articolul 20, punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6. efectuează plățile către beneficiari din instrumente structurale și din cofinanțarea asigurată de la bugetul de stat, în cazul Programului operațional sectorial «Transport»”.

5. La articolul 20, punctul 11 se abrogă.

6. După capitolul II se introduce un nou capitol, capitolul II¹, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL II¹

Mecanismul de verificare a respectării normelor privind achizițiile publice în cadrul proiectelor finanțate din instrumente structurale

Art. 32¹. — (1) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 17 pct. 36, autoritatea de management realizează verificări în scopul de a se asigura că normele comunitare și naționale privind achizițiile publice au fost respectate în efectuarea cheltuielilor declarate de beneficiari.

(2) Verificările prevăzute la alin. (1) se realizează ulterior semnării contractelor de achiziție publică de către beneficiari.

(3) În scopul de a se asigura că normele comunitare și naționale privind achizițiile publice au fost respectate în efectuarea cheltuielilor declarate de beneficiari, autoritatea de management este sprijinită, în condițiile legii, de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, denumită în continuare ANRMAP, și de Unitatea pentru Coordonarea și Verificarea Achizițiilor Publice, denumită în continuare UCVAP.

(4) Verificările prevăzute la alin. (1) pot fi realizate prin eșantion, pe baza unei analize de risc, și pot viza elementele verificate în condițiile legii de ANRMAP și UCVAP.

Art. 32². — Sprijinul acordat de ANRMAP în aplicarea prevederilor art. 32¹ alin. (3) vizează următoarele:

a) îndeplinirea atribuției prevăzute la art. 49 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare;

b) îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. g) și k) din Hotărârea Guvernului nr. 525/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

c) transmiterea către autoritatea de management a concluziilor verificărilor desfășurate ca urmare a unor sesizări cu privire la proceduri de achiziție publică derulate în cadrul proiectelor finanțate din programul operațional pe care aceasta îl gestionează.

Art. 32³. — Sprijinul acordat de UCVAP și structurile sale specializate de la nivel teritorial în aplicarea prevederilor art. 32¹ alin. (3) vizează verificarea aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor în conformitate cu art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 228/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 32⁴. — (1) În cazul în care autoritatea de management consideră că au existat încălcări ale legislației comunitare sau

naționale privind achizițiile publice, aceasta stabilește și aplică corecții financiare, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.

(2) În exercitarea atribuției prevăzute la alin. (1), autoritatea de management nu este condiționată în luarea deciziilor de activitățile desfășurate de ANRMAP și UCVAP potrivit dispozițiilor art. 32² și 32³.

Art. 32⁵. — Autoritatea de management, ANRMAP și UCVAP cooperează continuu, în vederea identificării riscurilor de încălcare a prevederilor legale în materia achizițiilor publice și în vederea elaborării de instrucțiuni și recomandări pentru o mai bună îndrumare a autorităților contractante care beneficiază de finanțare din instrumentele structurale.

Art. 32⁶. — Autoritățile de management, ANRMAP și UCVAP încheie protocoale de colaborare în care se detaliază regulile privind aplicarea prevederilor art. 32¹ alin. (3) și ale art. 32⁵.

Art. 32⁷. — În exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 20 pct. 1 și 2, Autoritatea de certificare și plată verifică, în scopul certificării, dacă a primit informațiile corespunzătoare din partea autorității de management privind procedurile urmate și verificările efectuate de către autoritatea de management/organismul intermediar asupra achizițiilor publice aferente contractelor pentru care au fost incluse cheltuielile în declarațiile de cheltuieli.

Art. 32⁸. — Pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute la art. 32⁷, atunci când informațiile referitoare la achizițiile publice care însoțesc declarația de cheltuieli întocmită de autoritatea de management sunt incomplete/insuficiente, Autoritatea de certificare și plată poate efectua propriile verificări potrivit prevederilor art. 61 din Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999 poate solicita autorității de management efectuarea unor verificări suplimentare privind respectarea reglementărilor naționale și comunitare în domeniul achizițiilor publice și, după caz, aplicarea de către acestea, în mod corespunzător, a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011.”

7. La articolul 36, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În lipsa președintelui, conducerea CNC este asigurată de președintele executiv, șeful ACIS.”

8. La articolul 37, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) Deciziile CNC se transmit membrilor săi de către șeful ACIS, în calitate de președinte executiv al acestuia.”

Art. II. — Alineatul (2) al articolului 13 din Hotărârea Guvernului nr. 759/2007 privind regulile de eligibilitate a cheltuielilor efectuate în cadrul operațiunilor finanțate prin programele operaționale, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 517 din 1 august 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Listele prevăzute la alin. (1) sunt aprobate prin ordin comun al ministrului coordonator al autorității de management,

al ministrului finanțelor publice și al secretarului general al Guvernului, iar în cazul Programului operațional «Asistență tehnică», prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al secretarului general al Guvernului.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Ștefan Găti
Șeful Autorității pentru Coordonarea Instrumentelor Structurale,
Teodor Cătălin Vătafu
p. Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Gheorghe Nastasia,
secretar general
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu
p. Ministrul mediului și pădurilor,
Cristian Apostol,
secretar de stat
Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Laurențiu Sebastian Lăzăroiu
Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,
Ion Ariton
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Președintele Autorității Naționale
pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice,
Cristina Trăilă
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 4 august 2011.
Nr. 802.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

privind numirea doamnei Graziela Elena Vâjială în funcția de președinte al Agenției Naționale Anti-Doping

În temeiul prevederilor art. 15 lit. a) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 8 alin. (2) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Graziela Elena Vâjială se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale Anti-Doping.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 9 august 2011.
Nr. 77.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI ȘI MEDIULUI DE AFACERI
AGENȚIA PENTRU IMPLEMENTAREA PROIECTELOR ȘI PROGRAMELOR PENTRU ÎNTREPRINDERI MICI ȘI MIJLOCII

DECIZIE

privind modificarea Procedurii de implementare a Programului pentru dezvoltarea abilităților antreprenoriale în rândul tinerilor și facilitarea accesului la finanțare — START, aprobată prin Decizia președintelui Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii nr. 70/2011

Având în vedere prevederile anexei nr. 3/35/27 la Legea bugetului de stat pe anul 2011 nr. 286/2010, ale art. 25 din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 3 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 65/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 65/2009, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 15 alin. (5) și art. 16 lit. Ba) din partea a III-a cap. 1 din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, aprobat prin Ordinul ministrului întreprinderilor mici și mijlocii, comerțului și mediului de afaceri nr. 658/2009, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii emite prezenta decizie.

Art. I. — Procedura de implementare a Programului pentru dezvoltarea abilităților antreprenoriale în rândul tinerilor și facilitarea accesului la finanțare — START, aprobată prin Decizia președintelui Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii nr. 70/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 și 250 bis din 8 aprilie 2011, se modifică după cum urmează:

— **La punctul 3.2, litera b) va avea următorul cuprins:**

„b) sunt IMM, conform prevederilor art. 2 și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării

întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, care transpune în legislația națională Recomandarea CE nr. 361 din 6 mai 2003, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L124 din 20 mai 2003 (au până la 249 de angajați și realizează o cifră de afaceri anuală netă de până la 50 milioane euro sau dețin active totale de până la 43 milioane euro, echivalent în lei);”.

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției pentru Implementarea Proiectelor
și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii,
Cristian Haiduc

București, 1 august 2011.
Nr. 137.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

